

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobce: O. M. I.
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: Ministerstvo zahraničních věcí
sídlem Loretánské náměstí 5, 118 00 Praha 1 – Hradčany

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném pod sp. zn. ABUJ201911180007

takto:

- I. Žalovaný je **povinen** vydat rozhodnutí o žalobcově žádosti ze dne 22. 12. 2019 o nové posouzení důvodů neudělení víza, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení **14 342 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Petra Václavka.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu a žaloba

1. Žalobce podal u Velvyslanectví České republiky v Abuji v Nigérii (dále jen „ZÚ Abuja“) žádost o udělení krátkodobého víza za účelem sloučení rodiny se svou manželkou a dětmi, evidovanou pod č. j. ABUJ201911180007. Žádost byla zamítnuta rozhodnutím ze dne 11. 12. 2019, načež žalobce podal 23. 12. 2019 žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza. Tuto žádost doplnil dne 16. 1. 2020 a dále dne 17. 1. 2020. Jelikož o jeho žádosti nebylo rozhodnuto, podal žalobce 25. 5. 2020 návrh na provedení opatření proti nečinnosti, avšak správní orgán ve lhůtě 30 dnů žádné rozhodnutí o návrhu na provedení opatření nevydal, ani nebylo vydáno rozhodnutí ve věci samé.
2. Žalobce v žalobě vzhledem k uvedenému vyjádřil přesvědčení, že žalovaný je nečinný, neboť o jeho žádosti měl vydat rozhodnutí ve smyslu soudního řádu správního. V doplnění žaloby ze dne 26. 10. 2020 uvedl, že z e-mailové komunikace mezi jeho zástupcem a příslušnou osobu na ZÚ Abuja vyplynulo, že žádost o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza nebyla vůbec postoupena odvolacímu orgánu z důvodu opožděného podání žádosti. Žalobci bylo dne 11. 12. 2019 doručeno rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vízum. Žalobce dne 23. 12. 2019 podal osobně na ZÚ Abuja proti zamítanému rozhodnutí žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza a uvedl, že žádost řádně odůvodní do 15 dnů. Následně dne 16. 1. 2020 svou žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza doplnil. Správní orgán však tuto žádost, která byla podána včas, vůbec nezohlednil. Správní orgán má dle § 180e odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), povinnost takovou žádost postoupit ve lhůtě 5 dnů ode dne jejího doručení příslušnému správnímu orgánu k jejímu posouzení. Správní orgán však toto neučinil. I v případě, že by žádost o nové posouzení byla podána opožděně, má správní orgán povinnost písemně informovat žalobce o výsledku nového posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza ve lhůtě 30 dnů. Správní orgán tak však neučinil.

II. Vyjádření žalovaného a žalobcova replika

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žaloba není důvodná, neboť žalobcovo tvrzení, že uplynula 60denní lhůta k vydání rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza, je nesprávné. Žalobce podal dne 18. 11. 2019 u ZÚ Abuja žádost o udělení krátkodobého víza. Dne 11. 12. 2020 ZÚ Abuja rozhodl o neudělení víza žalobci. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 13. 12. 2020. Proti tomuto žalobce podal dne 23. 12. 2020 žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza. Jednalo se však o blanketní žádost bez odůvodnění. Žalovaný v tomto podání deklaroval, že žádost odůvodní ve lhůtě 15 dnů. V této lhůtě však odůvodnění nebylo doručeno. Stalo se tak až přípisem ze dne 16. 1. 2020. Zákon o pobytu cizinců stanoví v § 180e postup, podle kterého má zastupitelský úřad po doručení žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza oprávnění své rozhodnutí v rámci tzv. autoremedury změnit. Teprve poté, co neshledá důvod pro neudělení víza, žádost postoupí Ministerstvu zahraničních věcí ČR. Žalovaný však nemůže provést řízení, aniž by zastupitelský úřad neposoudil žádost v rámci tzv. autoremedury. Jelikož však ZÚ Abuja v daném případě shledal, že žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza trpí vadou, která nebyla v určené lhůtě odstraněna, řízení podle § 180e zákona o pobytu cizinců nemohlo být provedeno.
4. Žalobce v replice uvedl, že nesouhlasí se závěrem žalovaného o nemožnosti provedení řízení dle § 180e zákona o pobytu cizinců, neboť žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza

trpěla vadou, která spočívala v absenci odůvodnění. Žalobce poukázal na zásady dobré správy obsažené v § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „spr. ř.“) a § 177 spr. ř. Povinnost poskytnout pomoc při odstranění nedostatků podání velí správnímu orgánu aby (i) účastníku řízení pomohl odstranit nedostatky spočívající v absenci předepsaných náležitostí nebo existenci jiných vad nebo (ii) jej vyzval k jejich odstranění a poskytl mu přiměřenou lhůtu. Žalovaný pochybil, když žalobce nevyzval k doplnění odůvodnění blanketní žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza, neboť je to správní orgán, kdo určuje lhůtu k odstranění vad podání, nikoliv sám účastník, resp. žalobce.

III. Posouzení věci městským soudem

5. Městský soud projednal žalobu podle § 79 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podle nějž ten, kdo bezvysledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek. Městský soud přitom rozhodoval podle skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).
6. Při jednání konaném 14. 1. 2021 účastníci řízení zopakovali argumenty obsažené již ve svých procesních podáních a setrvali na svých procesních návrzích.
7. Nejprve se městský soud zabýval splněním podmínek řízení, tedy zda žalobce bezvysledně vyčerpал prostředky stanovené v § 80 spr. ř. na ochranu proti nečinnosti, a dospěl k závěru, že tomu tak bylo. Žalobce soudu předložil žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti dle § 80 spr. ř. ze dne 22. 5. 2020, adresovanou žalovanému. O této žádosti nebylo ke dni rozhodnutí městského soudu nikterak rozhodnuto.
8. Podle § 180e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců „je cizinec oprávněn požádat o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza“.
9. Podle § 180e odst. 2 zákona o pobytu cizinců „[ž]ádost o nové posouzení důvodů podle odstavce 1 podává cizinec u správního orgánu, který rozhodnutí vydal, písemně ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení sdělení o neudělení víza, zrušení platnosti krátkodobého víza nebo prohlášení krátkodobého víza za neplatné nebo ode dne, kdy mu byl odepřen vstup na území; podání žádosti nemá odkladný účinek. Pokud sdělení nebylo možné cizinci doručit, počíná lhůta pro podání žádosti běžet dnem, který následuje po uplynutí 180 dní ode dne podání žádosti o vízum.“ Podle odst. 3 téhož ustanovení „[ž]ádost o nové posouzení důvodů podle odstavce 1 musí obsahovat údaje o tom, kdo ji podává, a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Důvodem žádosti nemohou být skutečnosti, které cizinec nedoložil nebo neuvedl v žádosti o udělení víza nebo v souvislosti s odepřením vstupu na území.“
10. Podle § 180e odst. 4 zákona o pobytu cizinců „[s]právní orgán, u kterého se žádost podává, ji postoupí ve lhůtě 5 dnů ode dne jejího doručení správnímu orgánu příslušnému k jejímu posouzení, neshledá-li důvod pro udělení krátkodobého víza nebo dlouhodobého víza, povolení vstupu nebo zachování platnosti krátkodobého víza. Správní orgán, u kterého se žádost podává, může dotčené rozhodnutí zrušit nebo změnit, pokud tím plně vyhoví žádosti o nové posouzení důvodů podle odstavce 1.“

11. Podle § 180e odst. 9 zákona o pobytu cizinců „[p]říslušný orgán písemně informuje cizince o výsledku nového posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza, prohlášení krátkodobého víza za neplatné anebo zrušení jeho platnosti nebo důvodů odepření vstupu na území ve lhůtě do 30 dnů ode dne doručení žádosti a o výsledku nového posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza nebo o výsledku nového posouzení důvodů v případě uvedeném v odstavci 6 větě první ve lhůtě do 60 dnů ode dne doručení žádosti.“
12. Městský soud se nejprve zabýval tím, zda napadený správní akt podléhá soudnímu přezkumu. Podle § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců jsou z přezkoumání soudem vyloučena „rozhodnutí o neudělení víza; to neplatí, jde-li o neudělení víza rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie“.
13. Ústavní soud se v minulosti opakovaně vyjádřil tak, že ústavní zákon č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod (dále jen „**Listina**“) poskytuje soudní ochranu pouze tomu právu, které právní řád garantuje (srov. nálezy Ústavního soudu ČR sp. zn. Pl. ÚS 36/93, sp. zn. IV. ÚS 85/04). Ústavní soud dále ve své judikatuře opakovaně vyslovil, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje, neboť je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území (srov. nálezy Ústavního soudu ČR sp. zn. IV. ÚS 85/04, sp. zn. III. ÚS 99/04, sp. zn. III. ÚS 219/04, sp. zn. III. ÚS 260/04, sp. zn. IV. ÚS 1628/19). Na udělení víza není právní nárok (srov. sp. zn. IV. ÚS 1628/19).
14. Z citovaného ustanovení § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců plyne, že existuje soudní výlučka, která se vztahuje na rozhodnutí o neudělení víza, ledaže by žadatelem byl rodinný příslušník občana Evropské unie. Toto ustanovení není v rozporu s ústavním pořádkem České republiky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, čj. 7 As 80/2013-34). Při vydávání víz aplikují orgány České republiky právo Evropské unie, a to vízový kodex, příp. směrnici 2004/38/ES (v případě rodinných příslušníků občana Evropské unie), (dále jen „**vízový kodex**“). Článek 32 odst. 3 vízového kodexu přiznává žadatelům, kterým byla žádost o udělení víza zamítnuta, právo na odvolání. Obsah tohoto práva na odvolání byl vymezen rozhodnutím Soudního dvora ze dne 13. 12. 2017, Soufiane El Hassani proti Minister Spraw Zagranicznych, C-403/16. Podle něho se podmínky opravného prostředku proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení víza řídí vnitrostátním právem každého členského státu, přičemž musí být dodrženy zásady rovnocennosti a efektivity. Řízení o opravném prostředku musí v určitém stadiu řízení zaručit možnost podání opravného prostředku k soudu. Opravný prostředek proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení víza je upraven v § 180e zákona o pobytu cizinců, jde o žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza. Žádost o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza tak představuje opravný prostředek vůči rozhodnutí příslušného orgánu a jeho prostřednictvím žalovaný znovu posuzuje, zda byly v projednávané věci naplněny důvody pro neudělení víza. Judikaturou správních soudů je tento opravný prostředek nahlížen jako speciální typ řádného opravného prostředku, přičemž rozhodnutí o tomto opravném prostředku je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2013, čj. 1 Ans 9/2013-39). Vyloučení soudního přezkumu rozhodnutí o novém posouzení důvodů neudělení víza by bylo v rozporu s čl. 32 odst. 3 vízového kodexu ve spojení s čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie. V situaci, kdy by měl soud aplikovat ustanovení vnitrostátního práva, které vylučuje rozhodnutí ze soudního přezkumu, a je tedy v rozporu s právem Evropské unie k neprospěchu žalobce, je soud povinen od této právní normy odhlédnout a nepoužít ji

(srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017, čj. 6 Azs 320/2017-20, body 68 až 72], a rozsudek ze dne 4. 1. 2018, čj. 6 Azs 253/2016-49).

15. Městský soud tedy konstatuje, že žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., jehož vydání se lze domáhat žalobou na ochranu proti nečinnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, čj. 7 Aps 3/2008-98), a ze shora uvedeného je zřejmé, že není dána žádná z kompetenčních výluk upravených v § 70 s. ř. s.
16. Z obsahu správního spisu se podává, že ZÚ Abuja 11. 12. 2019 zamítl žalobcovu žádost č. ABUJ201911180007 o udělení víza z důvodů, že žalobce se dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat vízum k pobytu na území (bod 6 formuláře o zamítnutí žádosti) a není rodinným příslušníkem občana EU (bod 7 formuláře o zamítnutí žádosti). Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení víza a důvody, na nichž se zakládá, se oznamuje žadateli prostřednictvím jednotného formuláře uvedeného v příloze VI vízového kodexu (čl. 32 odst. 2 vízového kodexu a § 20 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců). V případě neudělení víza rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie je třeba připojit k jednotnému formuláři odůvodnění, které plně objasní důvody tohoto rozhodnutí, nepostačuje uvést jednu či více možností zaškrtnutím políčka v jednotném formuláři [viz kapitulu III, bod 5.9 Příručky pro zpracování žádostí o víza a provádění změn v udělených vízech, která byla stanovena rozhodnutím Komise Evropské unie ze dne 19. 3. 2010, sp. zn. K (2010)1620]. V poučení o zamítnutí žádosti o udělení víza je uvedeno, že proti tomuto rozhodnutí je možné podat ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení oznámení o neudělení víza žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza a že v žádosti musí být uvedeno jméno a příjmení žadatele, datum a místo narození, číslo pasu, státní příslušnost, a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Ve spisu se nenachází doklad o doručení rozhodnutí žalobci. Blanketním podáním z 22. 12. 2019 žalobce (zastoupen již nynějším zástupcem) požádal o nové posouzení důvodů neudělení víza s tím, že žádost řádně do 15 dnů odůvodní. Obsáhlé doplnění bylo žalovanému zasláno 16. 1. 2020.
17. Na řízení dle § 180e zákona o pobytu cizinců se nevztahují ustanovení části druhé a třetí správního řádu (§ 168 zákona o pobytu cizinců). Podle § 180e odst. 9 zákona o pobytu cizinců je příslušný orgán povinen písemně informovat cizince o výsledku nového posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza. Procesní postup se nikterak neliší, ať již jde o žádost rodinného příslušníka občana Evropské unie nebo o žádost jiného cizince. Městský soud vyšel z toho, že pokud správní orgán provádí úkony, na které nedopadají části druhá a třetí správního řádu, postupuje se obdobně podle části čtvrté (§ 177 odst. 2 správního řádu). Podle § 155 odst. 3 správního řádu, jenž je zařazen v části čtvrté tohoto zákona, shledá-li správní orgán, že nelze požadovaný úkon provést, je povinen o tom na požádání písemně uvědomit dotčenou osobu a sdělit důvody, které k tomuto závěru vedly. Městský soud dospěl k závěru, že právě citovanou normu je třeba vykládat v souvislosti s § 180e odst. 9 zákona o pobytu cizinců, podle něhož je správní orgán povinen informovat o výsledku nového posouzení důvodů neudělení víza, aniž by tento úkon byl podmíněn podáním žádosti o poskytnutí této informace. Užití § 155 odst. 3 správního řádu tak není vázáno na žádost cizince. Shodný názor vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 Ans 5/2011 - 221 ze dne 21. 12. 2011, kde také uvedl: „*Povinnost správního orgánu sdělit neúspěšnému žadateli důvody neudělení víza odpovídá nárokům, které jsou na postup správního orgánu kladeny v souvislosti s povinností respektu k ústavou*

zaručeným právům a zákazem diskriminace a libovůle při výkonu zákonem svěřené působnosti. Neúspěšný žadatel má legitimní právní zájem na tom, aby mu byly důvody neudělení víza sděleny. Toto sdělení totiž může mít zásadní význam pro jeho další úvahy o tom, zda lze shledané nedostatky odstranit před případným podáním nové žádosti o udělení víza. Citované ustanovení je navíc třeba vykládat v tom směru, že cizinci [...] musely být oznámeny nejen právní důvody neudělení víza, ale i konkrétní skutkové důvody a okolnosti, které vedly správní orgán k závěru, že je naplněn některý z důvodů pro neudělení víza.“ Tyto nároky na informaci o důvodech neudělení víza se uplatní i na informaci o výsledku nového posouzení důvodů neudělení víza, protože žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza představuje specifický opravný prostředek, na jehož základě žalovaný znovu posuzuje, zda byly v projednávané věci naplněny důvody pro neudělení víza (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Ans 9/2013-39).

18. Ačkoli ze správního spisu není zřejmé přesné datum doručení rozhodnutí o neudělení víza z 11. 12. 2019 (žalovaná v e-mailové komunikaci s žalobcovým zástupcem uvedla datum doručení 11. 12. 2019, ve vyjádření k žalobě datum 13. 12. 2019), žádost o nové posouzení ze dne 22. 12. 2019 byla ZÚ Abuja doručena v 15denní lhůtě (o tom ostatně není mezi účastníky řízení sporu), byť v blanketní podobě, konkrétně bez uvedení důvodů, v nichž žalobce spatřoval rozpor rozhodnutí s právními předpisy nebo jeho věcnou nesprávnost. Zákon o pobytu cizinců přitom nestanoví, že by absence některé z náležitostí žádosti měla za následek, že se k takové žádosti nepřihlíží, naopak předpokládá, že o výsledku nového posouzení (tedy o způsobu vyřízení své žádosti) bude žadatel vyrozuměn, a dovození takového závěru bez výslovné opory v zákoně podle názoru městského soudu odporuje zásadám dobré správy, zakotvené v § 4 správního řádu, neboť bez rozumného důvodu vystavuje účastníka řízení nejistotě ohledně osudu jeho žádosti, kterou ve stanovené lhůtě podal. Ačkoli absence důvodů žádosti bude na překážku jejímu meritornímu projednání, nezabavuje správní orgán povinnosti o ní ve lhůtě stanovené § 180e odst. 9 zákona o pobytu cizinců rozhodnout. Tento závěr má oporu také v rozsudku Nejvyššího správního soudu, v němž jmenovaný soud naznal, že i když je žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza nepřipustná a nelze ji tedy meritorně projednat, žalovaný je povinen o ní rozhodnout (bod 26). Tím spíše musí právě vyslovené platit v případě pouhého nedostatku náležitostí žádosti. Žalovaný však neučinil ve věci žádný další úkon, přestože u něj žalobce 22. 5. 2020 uplatnil v souladu s § 80 spr. ř. opatření proti nečinnosti.
19. V řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti je soud omezen na posouzení toho, zda žalovaný správní orgán je nečinný ve smyslu § 80 odst. 1 s. ř. s., avšak pokud takovou nečinnost zjistí, nepřísluší mu předjímat, jakým konkrétním způsobem má správní orgán rozhodnout. Městský soud proto nyní nemůže posoudit, zda – při vyloučení části druhé a třetí správního řádu a tedy i při vyloučení zákonné úpravy odstraňování vad podání – ZÚ Abuja byl povinen vyzvat žalobce k doplnění jeho žádosti s ohledem na základní zásady činnosti správních orgánů, nebo zda mají v této souvislosti význam skutečnosti, že žalobce byl při podání žádosti zastoupen advokátem, jenž si byl nutnosti doplnit žádost očividně vědom, neboť avizoval provedení tohoto úkonu do 15 dnů, avšak učinil tak až později, nebo že je ve správním spisu obsažena kromě plné moci pro advokáta Mgr. Petra Václavka z 22. 12. 2019 rovněž pozdější plná moc, udělená 23. 12. 2019 žalobcem panu A. K. O.
20. Na základě výše uvedených závěrů městský soud konstatuje, že žalovaný pochybil, když o žalobcově žádosti do dnešního dne ani přes uplatnění opatření proti nečinnosti nerozhodl.

IV. Závěr a náklady řízení

21. Městský soud seznal, že žaloba je důvodná, a proto podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému povinnost rozhodnout o žalobcově žádosti z 22. 12. 2019 o nové posouzení důvodů neudělení víza ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
22. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom soud určil podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to tak, že žalobci přiznal náhradu nákladů ve výši 14 342 Kč sestávající z částky 2 000 Kč za zaplacený soudní poplatek a dále nákladů zastoupení za tři úkony (převzetí a příprava zastoupení, návrh ve věci samé, účast na jednání soudu) právní služby podle § 9 odst. 4 advokátního tarifu á 3 100 Kč a 3x režijní paušál podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu á 300 Kč, tedy 12 200 Kč a DPH výši 21 % z částky 10 200 Kč ve výši 2 142 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. ledna 2021

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu